

dene af en Bøgegren, hans Ytring før om Afvexling havde forstemt hende.

De gik tidligere hjem end ellers, og de skiltes temmelig kølig.

Forretningslivet krævede nu al deres Energi, det var deres travleste Tid. Der maatte arbejdes til langt ud paa Aftenen, og Middagstiden blev forkortet.

Ingen Tid til Passiar eller fortrolig Samtale. Elise havde Feber, Foraarsforkølelse, foregav hun for det øvrige Kontorpersonale. Men Heden og Kulden stod underlig i Forbindelse med det indre Kontor, hvor Chefen havde sit Skrivebord.

Kom han pludselig ud af sin Stue for at give hende en Ordre, kunde hun næppe skjule sin Bevægelse og gav ofte usammenhængende Svar.

Den sunde, kraftige Pige var som forvandlet, var aandsfraværende og saa bleg og anstrængt ud. Axel mærkede kun en Ting, og det var, at Elise ikke mere var saa paalidelig som tidligere, og da der nu en Dag indløb en ubehagelig Skrivelse fra en af hans bedste Kunder med temmelig graverende Beskyldninger mod hans Kontorpersonale for Upaalidelighed, var Bægeret fuldt.

Han kaldte Førstefuldmægtigen for sig for at give hende en alvorlig Irettesættelse.

Han var oprørt. »Sæt dig,« sagde han. Hun satte sig, han ligeledes. Hendes Ansigt vendte mod Lyset, som nu faldt tydelig over de fine, aandfulde Træk.

Det faldt ham pludselig ind, at det var første Gang, han skulde skænde paa Elise, allerførste Gang han havde Grund til Klage. Nu gik det op for ham, hvor forandret hun var, hvad var der hændt hans Ven? Hun saa bleg og lidende ud. Hendes Mund, som gerne stod lidt aaben med Smil, var nu haardt sammenpresset, og et lidende Træk fortalte om vaagne Nætter og tilbagestrængt Smerte.

Han saa hende med tilbageholdt Aandedrag ind i Ansigtet, og i Stedet for Irettesættelsen foer det ud af ham: »Du er syg Elise?«

»Ja, Axel, jeg er syg, og jeg har i Dag bestemt, at jeg vil tale ud for dig. Som jeg i Nat laa og ikke kunde finde Hvile, kom jeg uvilkaarlig til at udbryde: Gid jeg havde et Menneske, som jeg kunde betro mig til.

Axel! Du er min Ven, min eneste, tør jeg udtale mig for dig, jeg kan ikke have det længere som det er.«

»Ja, kære Elise, tilgiv, at jeg har været saa ubegribelig blind og egenkærlig, at jeg ikke har lagt Mærke til din Sorg, men nu maa du fortælle mig alt.«

Hun blev meget bevæget og rejste sig urolig op fra Stolen. Han blev siddende, tog hendes Haand mellem begge sine og klappede den beroligende.

»Elise, jeg tror, jeg gætter din Hemmelighed, du er forelsket, — har jeg Ret? Hvis saa er, da hjærtelig til Lykke, thi at du er uimodstaaelig for enhver Mand, det tvivler jeg ikke om. Maaske har vedkommende endnu ikke erklæret sig? — Du er i Uvished, det er det, der piner dig? Vær du kun rolig, hvilken Hindring skulde være i Vejen for dig, Elise?«

»Men kære Axel, det er netop Sorgen, den stør-

ste af alle Hindringer er os imellem, han deler ikke mine Følelser.«

»Umuligt Elise! Du, som sidder inde med alle Betingelser for at kunne gøre en Mand lykkelig, klog, god, ja frisk som den grønne Skov, — hvem er den Mand?«

»Det er dig selv, Axel.«

Han slap uvilkaarlig hendes Haand med et næsten fjendtligt Stød, rejste sig op, stillede sig med Ryggen til sit Skrivebord, og saa med et iskoldt Blik paa hende:

I et Øjeblik foer hundrede Tanker igennem hans Sjæl, — Kvindeemancipation, — Forskruehed, — er det Kvindelighed, — ægte Følelse vilde skjule sig, o. s. v. Et spottende Ord laa ham allerede paa Læben.

Men Elise stod rolig, vel med nedslaaet Blik, men med en Værdighed og Bestemthed over hele sit Væsen. Det var, som hendes Skikkelse var voxet, og en ædel, trodsig Harm afspejlede sig i hendes Ansigt.

Hun hævede Hovedet og saa paa ham. Deres Øjne mødtes. Forstaaelsen var vendt tilbage, Venerne kendte hinanden. Han aabnede sin Favn for hende, og hun heldede sit Hoved ind til hans Bryst og brød ud i stærk Hulken.

Nu kom Taarerne og frigjorde den bundne Smerte, da trykkede han hende hjærtelig til sig og kyssede hende ømt.

»Det gør mig grulig ondt, kære Elise,« sagde han, »thi jeg ved, hvor megen Sorg en saadan Følelse kan volde. Ogsaa jeg har elsket, og gør det vel endnu, skønt jeg ikke burde. Jeg bærer en Kvindes Billede i min Sjæl, som jeg ikke kan rive ud, endskønt hun er tabt for mig. Men vi, kære Elise, vi er Venner og vil vedblive at være det; jeg vil gøre alt for at hjælpe dig tilrette i denne din Fejltagelse.

Havde jeg ikke elsket en anden, da jeg kom hjem, saa kunde jeg vist ikke have undgaaet at komme til at holde saaledes af dig, at mit Livs Lykke var tabt uden dig, men jeg har ikke kunnet have Tanke for nogen anden Kvinde paa den Maade som for hende. Derfor har jeg kastet mig ud i Arbejdet, og saa, kære Elise, dit Venskab, din ægte kvindelige Søsterlighed, det har dulmet min Smerte, ja næsten lægt Saaret og været mig en stor Rigdom og Styrke, saa jeg føler, at jeg skylder dig saa uendelig meget. Men du maa blive Herre over den Sorg, min Ven, min allerbedste Ven. Jeg er meget bedrøvet over, at dette er kommet over dig. Har jeg været Skyld deri? Vi maa tale aabent, du maa betro mig alt.«

»Nej, kære Axel, du har ingen Skyld, du kender jo mit Liv, at jeg aldrig i min pure Ungdom har været forelsket; jeg trode slet ikke, det laa for mig, jeg kunde mere mig, glæde mig med saa mange, men det var kun det kammeratlige, jeg attraaede. Men saa kom du fra Udlandet med alle de ny Ideer. I mit Indre laa de samme Tanker, men kun som døde Forestillinger, først ved dine Ord fik de Liv og det egenlige Værd for mig, og naar du saaledes oplod dit rige Sjelelivs Indre for mig, da grebes jeg af denne underlige Svimmelhed, der nu truer med at overvælde mig.«

»Hvor det er ubegribeligt, at jeg ikke har haft